

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἔξ' ἀποβλέτου γυναικας.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπορά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ βιβλίο μου. **Φινέτο λά μουζικα.**

Βρὲ χαμάλε λαέ,

πολύ δίκαια σοῦ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι εἶσαι πραγματικῶς χαμάλης χαμαλωδέστατος μάλιστα, ἀφ' οὗ σηκώνεις τόσα βάρη, ποῦ σὲ φορτώνουν κάθε μέρα οἱ κυβερνηταί σου.

Καταλαμβάνεις, λαέ— ἂν καὶ δὲν ἦσαι ἀξίος νὰ σὲ ὀνομάσῃ κανεὶς λαό, — τί σοῦ γίνεται μὲ τὸ νέο νόμισμα, τὸ ὁποῖο θὰ μείνῃ; Ἄκουσε, ἂν καταλαβαίνῃ τὸ ξερὸ καραγκουνικο κεφάλι σου ποῦ κατήντησε χειρότερο καὶ ἀπὸ τὴ κούτρα τοῦ Λεονάρδου, ἄκουσε, καὶ ὅταν ἀκούσῃς, πήγαινε νὰ τὸ σπάσῃς στὸ τοῖχο μήπως καὶ βάνῃ γνώσι.

ὑπόθεσε, ὅτι εἶσαι δημόσιος ὑπάλληλος, καὶ ὅτι ἔπερνες ἑκατὸ παληαῖς δραχμαῖς μισθό.

Τώρα τί συμβαίνει; Σοῦ κατέβασαν τὸ μισθὸ 12 τοῖς ἑκατό. Ἔνα. Καὶ πέρνεις ἐννενηντὰ μόνο. Τὰ ψούνια ἔμειναν στὴν ἴδια τιμῆς. Τρία. Ὡστε χάνεις κι' ἀπὸ κείνα ποῦ θ' ἀγοράσῃς νὰ φᾶς τὸ περιδρόμο μέσα σου, καὶ ἀπὸ κείνα ποῦ θὰ ντυθῆς, γιὰ νὰ μὴ περπατῆς θεόγυμνος καὶ σὲ περιγελά ὁ κόσμος, χάνεις, λέμε, κι' ἀπὸ τούτῃ, ἄλλα 12 τοῖς ἑκατό. Τέσσαρα. Ὡστε, καταντᾷ νὰ σούρχωνται ἢ 100 παληαῖς δραχμαῖς, ποῦ ἔπερνες γιὰ μισθὸ, μόνο 80. Πέντε. Στὰ μάτια σου, καὶ κρεῖμα πάλι στὸ φάκελο. Ἐξ. Κεῖ ξερὸς σου. Σοῦ αὐξήσαν τὸς φόρους 12 τοῖς 100 σὲ κάθε εἶδος.

Καταλαβαίνει ἢ κλάβα σου, χαμάλη λαέ, τί θὰ πῆ σὲ κάθε εἶδος; Θὰ πῆ; Δώδεκα στὸ καπνὸ, 12 στὸ κρασί καὶ στ' ἄλλα, 12 στὰ ρούχα, 12, σ' ὅλα τέλος πάντων, ὥστε καταντᾷ νὰ σοῦ βάνουν φόρους χίλια τοῖς 100. Αὐτὸ τὸ ξέρω, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χορτάσῃ τὸ κεφάλι σου, νὰ τὸ χωνέψῃ, νὰ τὸ ἐννοήσῃ καταλεπτῶς, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω γιὰ ἀροῦ εἶσαι χοντροκέφαλος; Ἄλλ' ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε αὐτὸ, ἄς υποθέσωμε ὅτι αὐξήσαν τὸς φόρους μόνο κατὰ 12 τοῖς ἑκατό. Χάνεις λοιπὸν κι' αὐτοῦ ἄλλαις 12 δρ. καὶ σοῦ μένουν οἱ 100 ποῦ ἔπερνες μόνο 70 της. Μπορεῖς νὰ ζήσῃς; Ζῆσε, ἂν μπορῆς. Θὰ μοῦ πῆτε, αὐτὸς ὁ λογαριασμός, ὅτι εἶνε γιὰ τοὺς ὑπάλληλους, τί μας μέλλει ἐμᾶς. Ὅχι, χαμάλη λαέ, ὄχι,

τὸ ἴδιο εἶνε καὶ γιὰ σὲ, γιὰτι καὶ σὲ κατέβηκε ὁ μισθὸς τῆς ἐργασίας σου; ὁτιδήποτε δουλειὰ κι' ἂν κάνῃς. Ἐπερνες πρῶτα μισθοδοσίαν 50 δρ. ἀπὸ τὸ ἔργο σου; Τῆς ἰδίας νομίζεις θὰ πάρῃς καὶ τέρα; Ὅχι; θὰ σοῦ τῆς κατεβάσουν, θὰ σὲ πληρώσουν σὲ παληὰ μονέδα. Κατάλαβες τώρα τί σοῦ γίνεται;

Αὐτὸς δὲ ὁ κύριος διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας, ποῦ κάνει πῶς τὰ ξέρεῖ ὅλα, πῶς δὲν ἔβγανε ἀστυνομικὴ διάταξι νὰ κατεβάσῃ τῆς τιμαῖς ὅλων τῆς ἀγορᾶς τῶν πραγμάτων; Μία καὶ ὀγδόντα ἔπερνα τὸ κρέας; πρῶτα, μία καὶ ὀγδόντα τὸ πληρώνω καὶ σήμερα σὰν κερατᾶς. Τί νὰ κάνω; Νὰ μαλλώσω; Μπορεῖ νὰ μὲ στείλουν στὰ θυμαράκια, χωρὶς πασαπόρτι, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Δανιμαρκα καὶ κεινοὺς τοὺς 10 ἢ 20 ποῦ σκοτοθῆκαν στῆς ἐπαρχίας γιὰ τὴ μονέδα.

Τώρα θὰ μὲ ρωτήσετε, τί πρέπει νὰ κάνωμε; Τί νὰ κάνωμε; Σὰς βαστᾷ, νὰ σὰς πῶ τί νὰ κάνωμε; Ὅ,τι καὶ ἄλλοτες. Νὰ λιθοβολήσωμε ὄχι πλέον τὰ σπίτια τῶν ὑπουργῶν, ἀλλὰ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ὅπως ἔκαναν καὶ οἱ ἀρχαῖοι προπατορές μας. Νὰ τοὺς καταδικάσωμε εἰς τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατο, ἢ ἂν θέλετε, νὰ κάνωμε, ὅ,τι συμβαίνει σήμερα στὴ Γαλλία. Πετρέλαιο καὶ δυναμίτι. Σταθῆτε, διαβόλοι, καὶ σὰς χωρατεύω, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ μάθη ὁ Εἰσαγγελέας καὶ μοῦ πετάξῃ κάμμιὰ καταμήνισις, ὅτι δῆθες ὑποκινῶ τὸν λαὸ σὲ στάσι, καὶ τότες δὴ τότες, εἶνε ποῦ θὰ δουλέψῃ κρατητήριο τοῦ Ἐκτου ποῦ θὰ πάῃ ἀντάρα, καὶ θὰ μὲ βλέπετε ἐπειτα ἀπόξω σεῖς καὶ θὰ γελάτε. Χαμάλη λαέ, χυμῆλη, χαμάλη, τρεῖς φοραῖς χαμάλη, κι' ἀκόμα παραπάνω.

Εἰς τὸν «Παληάνθρωπο»

πολλάκις φοραῖς συμβαίνει νὰ συμβαίνουσι πολλὰ λάθη περιδιαγραμμάτων, ὡς καθὼς καὶ τυπογραφικὰ. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ κάνω γιὰ, ἀπὸ τὴ στραβομάρα μου, ἀλλὰ τὰ περισσότερα μοῦ τὰ φτειάνουν οἱ τυπογράφοι, ἀπὸ τὴν βαρυστημάρα των. Τὸ παρατήρῃν κι' αὐτοὶ ἀπάνω των ἀπὸ τὸ καιρὸ τῆς ἀπεργίας καὶ θαρρῶ πῶς κάμμιὰ μέρα θὰ παίζωμε γραβοπατινάδα.

Ὁ Βασιλεῖς

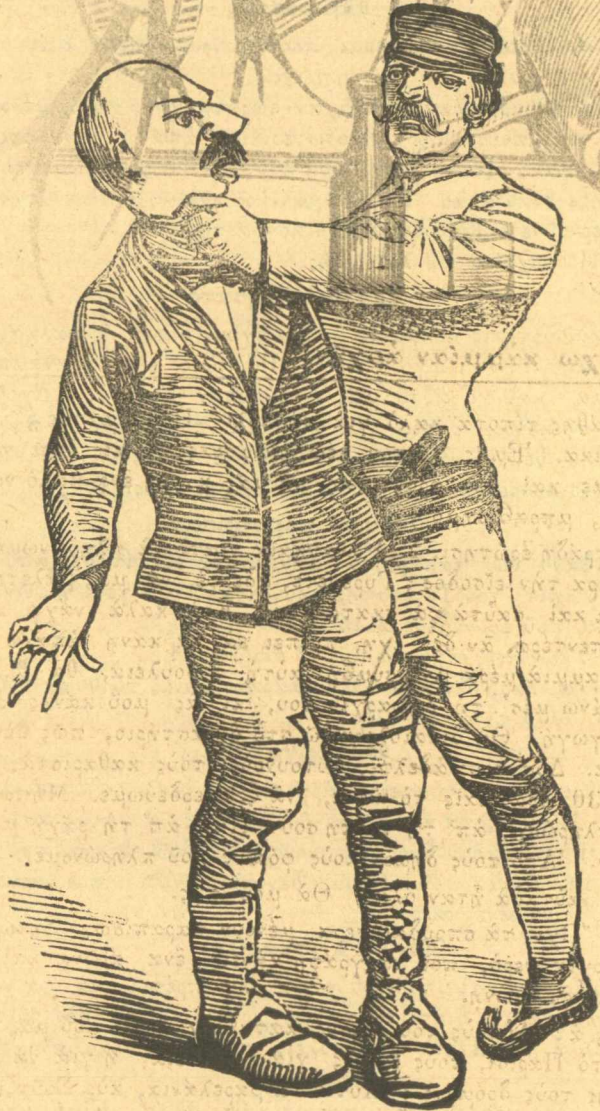
διέταξε τὸν ταμίαν του καὶ ἔκανε τῆς πληρωμαῖς τοῦ παλατιοῦ μὲ τὴ παληὰ μονέδα, δηλαδῆς τὸ φράγκο, φράγκο, καὶ τὸ 5 καὶ 60, πέντε καὶ ἑξήντα. Μ' αὐτὸ θέλουν νὰ ποῦν μερικοὶ ἔξυπνοι, ὅτι οὔτε ὁ Βασιλεῖς αὐτὸς δὲν ἀναγνώρισε τὸ νέο νόμισμα, εἰς τὸ διάταγμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὁποῖου ἔβανε τὴν ὑπογραφήν του, τὸ ὁποῖο θὰ πῆ, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν ἀναγνωρίζει τὰ βασιλικά του διατάγματα. Μπορεῖ καὶ νὰ ξέ-

Ξέρετε

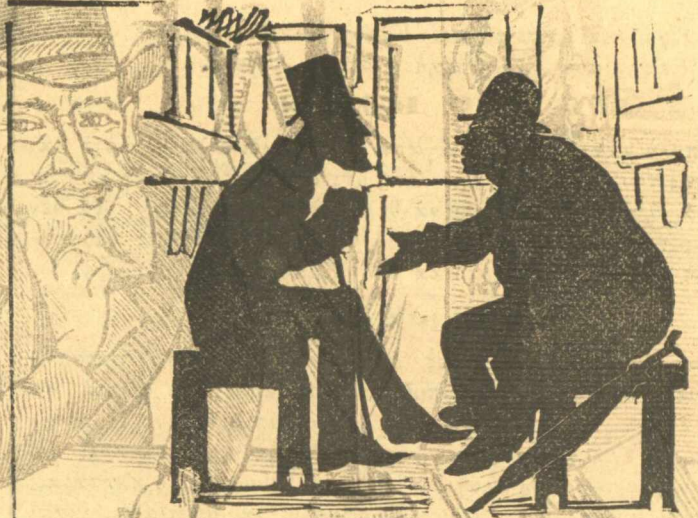
ποιός είνε εκείνος πού θέλει νά καταπατήση τὰ 350 στρέμματα στὸ Φαληρέα, ἀπὸ τὸ Ἐσροτάγαρο καὶ κάτω, μαζί με μιὰ ἄλλη ἐταιρία ψευτοδιακτητῶν καὶ ψευτομαρτύρων;

Ὁ Ρετσίνης.

Ἄμ τὰ καθέκαστα τῆς σουφραπαίσης πούντα; Εἶπαμε, σιγὰ, σιγὰ. Τὸ λέγω διὰ χωρτὰ, ἀλλὰ τί παράξενο νὰ βγῆ καὶ γιὰ μένα τίποτα.

Τοῦ δίνω μιὰ δεκάρα τοῦ Ὄθωνα, ὅποιος πιάσει ἔτσι τὸν Τρικουπῆ ἀπὸ τὸ λαϊμὸ, ὅπως καὶ τοῦ ἀξίζει.

— Ἐγὼ σοῦ λέω, ὅτι ὁ Κάλκικτῆς θέλει κρέμασμα ἀνάποδα ἀπὸ τὰ ποδάρια. Ἔναι κατάστασις αὐτῆ, εἰς τῆ θέσι πού μᾶς ἔφερε;

— Τένος πὰ λές, φίλε μου. Δὲν τὰ βλέπω: Ἄλλὰ πού λαός, νὰ σοῦ σηκωθῆ νὰ τοὺς πνέξῃ ὄλους.

Ἦλθον χέλοι

καὶ μοῦ κάναν παράπονα γιὰ τὸ Σπυρ. Χατζάρια, τὸ σιδηρουργὸ τοῦ Περαΐα, ὅτι τρώει πολὺ καὶ πίνει ἔτι σερισσότερο πρὸς ζημίαν τοῦ κόσμου, γιὰτὶ δὲν ἀφίνει καὶ γιὰ ἄλλους τίποτα, καὶ ὅτι ἔχουν σκοπὸ νὰ τὸν πάρουν νὰ τὸν ριζοῦν μέσα σὲ κάνενα γουρνοστάσιο νὰ χορτάσῃ. Ἄς τὸ κάνουν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ γιακὰ των. Ἄλλη φορὰ τέτοια μασκαραλίεια γιὰ τὸν ἕνα καὶ γιὰ τὸν ἄλλο δὲν γράφω, καὶ νὰ τὸ ξέρετε.

Ἐραῖος καπνός,

πού τὸν πῆρες;— Ἀπὸ τοῦ Μουρίκη.— Θεῖος καπνός.— Γιὰ νὰ κάνω κ' ἐγὼ ἕνα τσιγαράκι.— Γιὰ νὰ δοκιμάσω κ' ἐγώ.— Ἄς φτειάσω κ' ἐγὼ ἕνα.— Ἄμ ἀφοῦ πέρνετε ὄλοι, ἄς πάρω κ' ἐγώ.— Ἄς τὸν δοκιμάσωμε καὶ μεῖς. Σὲ κοντολογία σ' ἕνα λεπτὸ μού τὸν κάναν κόσκινο, καὶ μούδωκαν μόνο τῆ σακκουῖλα πίσω. Ἐνοια σου, κύρ Μουρίκη, πῦ ἔχεις τὸ καπνοπωλεῖο σου ἐκεῖ κοντὰ στοῦ Λέκα, δὲν ξαναπέρνω ἄλλη φορὰ καπνὸ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σου, γιὰτὶ μοῦ τὸν μάθην καὶ τὸν σῶσαν. Ὅποιος θέλει, ἄς ἐρχεται νὰ πέρνη, ἐγὼ δὲν θὰ φουνίσω ποτές μου ἀπὸ σέ, παρὰ ὅσαις φοραῖς θὰ ἀγοράζω. Σὲ συμφέρει; Δὲν σὲ συμφέρει; Τράβα κάμπο. Ἀκοῦς ἐκεῖ μιὰς μιὰς δεκάρας καπνός νὰ μὴ μοῦ φθάσῃ, οὔτε μισὴ ὥρα τῆς στιγμῆς. Δὲν μοῦ συμφέρει. Νοῦκο χόντρος συμφερίκος. Ξέρετε τὰ παπαγαλιστικά; Αἱ αὐτὰ εἶνε πού σὰς λέγω στὸ τέλος.

ἴσα, ἴσα, ὅλας ἡ Σπυρτιάτισαις ἐρανήκαν ἢ τιμιώτεραι, παρθέναις καὶ γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἐκτὸς μερικῶν ἐξαίρεσεων διότι κάθε κανὼνας ἔχει καὶ τὴν ἐξαίρεσί του.

Μ' αὐτὰ θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἐγὼ δὲν σὰς εὐχάνα τὸ «Παληάνθρωπο» γιὰ νὰ σὰς διασθείρω τὰ παιδιὰ, ἀλλ' ἴσα ἴσα γιὰ νὰ δείξω πού εἶναι τὸ κακὸ, στὴ μύτη σας, καὶ πού δὲν εἶνε. Ἄλλοιως, τὰ λόγια πού σὰς λέγω ἰγώ, τάκοῦτε κάθε ἡμέρα μέσα στὴ μέση των δρόμων, πού κάθε ἕνας ἀσχημολογᾷ.

Νά, μ' αὐταῖς τῆς περι ἠθικῆς φλυαρίαις, ξέχασα τί ἠθέλα νὰ σὰς πῶ. Ἄς ἦναι, μεθαύριο τ' ἀποσώνωμε. Τὸ ἴδιο κάνει. Ὅχι, σταθῆτε.

Ἐπειδήτης εἶχα τῆ καλ.κατοῦρα φτειασμένη, αὐτῆ πού βλέπετε, σὰς λέγω, ὅτι στὴ πρώτη ἐπίσκεψις πού ἔκανε ὁ Μπαρμπαγιούκος τῆς ἀποδακτῆς του, ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς τὸν ἔκανε καθάλλα στὸ σβέρκο. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ψόματα, γιὰτὶ τὸ βλέπετε καὶ ζουγραφισμένο. Δὲν τὸν ἔχει καθάλλα; Αἱ;— Μὴ πῶς συνέβη αὐτό. Εἶπαμε καὶ λέμε, μεθαύριο τὰ λέμε.

Πρῶτη ἐρωτικὴ συνέντευξις